

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 P 050645 17 Rev
Banjaluka, 12.4.2017. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u Banjaluci u vijeću sastavljenom od sudija: Darka Osmića, kao predsjednika vijeća, Biljane Tomić i Rose Obradović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: S.Š. iz B., ... i S.M. iz D., ..., RH, koje zastupa punomoćnik Z.N., advokat iz B., protiv tuženih: S.S. iz B., ..., te N.F. i S.H., obe zastupa punomoćnik M.F., advokat iz Banjaluke, radi utvrđenja, vrijednost predmeta spora 49.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja i reviziji tuženih, N.F. i S.H. protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 050645 15 Gž 3 od 11.10.2016. godine, na sjednici održanoj dana 12.4.2017. godine, donio je

PRESUDU

Revizija tužitelja se odbija.

Revizija tuženih, N.F. i S.H. se djelimično usvaja, samo u dijelu kojim se pobija odluka o troškovima postupka i presuda Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 050645 15 Gž 3 od 11.10.2016. godine u tom dijelu preinačava, tako da se odbija žalba tužitelja izjavljena protiv dopunskog rješenja Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 050645 14 P 2 od 07.6.2016. godine i to rješenje potvrđuje, te odbija i zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka, dok se u ostalom dijelu revizija i dopuna revizije ovih tuženih odbija.

Svaka stranka snosi svoje troškove revizionog postupka.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 050645 14 P 3 od 13.01.2015. godine, odbijen je kao neosnovan zahtjev tužitelja da se utvrdi da su održajem stekli pravo susvojinine sa po ½ dijela na parceli označenoj kao k.č. br. 685/30, površine 438 m², upisana u z.k. ul. br. 9055 KO SP B.L., a što odgovara k.č. 1809, upisana u p.l. br. 2981/5 KO B.L. 7 i da su tuženi dužni trpjeti da se tužitelji uknjiže sa pravom susvojinine na parceli k.č. br. 685/30. Obavezani su tužitelji da tuženima, N.F. i S.H., na ime troškova postupka, isplate iznos od 10.300,00 KM.

Dopunskom presudom istog suda broj: 71 0 P 050645 14 P 3 od 22.9.2015. godine, utvrđeno je da su tužitelji stekli održajem pravo susvojinine sa ½ dijela na zemljišnom knjižnom tijelu A2 (kuća bez zemljišta), koje se nalazi na parceli k.č. br. 685/30, površine 438 m², upisana u z.k. ul. br. 9055 KO SP B.L. (odnosno ranije z.k. ul. 5957 KO B.L.), a koja odgovara k.č. br. 1809, upisana u p.l. br. 2981/5 KO B.L. 7, pa da su tuženi, S.S. (u daljem tekstu: prvotuženi), N.F. (u daljem tekstu: drugotužena) i S.H. (u daljem tekstu: trećetužena), dužni trpjeti da se na osnovu te presude kod RUGIP PJ B.L. u z.k. ul. br. 9055 KO SP B.L. uknjiži pravo susvojinine na zemljinoknjižnom tijelu A2 (kuća bez zemljišta) koja se nalazi na parceli k.č. br. 685/30, u korist tužitelja sa ½ dijela, dok je odbijen, kao neosnovan, zahtjev tužitelja da se uknjiže sa

pravom korištenja na zemljištu u društvenoj svojini opisano u A listu (kućište i dvorište) sa ½ dijela.

Dopunskim rješenjem istog suda suda broj: 71 0 P 050645 14 P 3 od 07.6.2016. godine, odbijen je zahtjev parničnih stranaka za naknadu troškova postupka i odlučeno da svaka strana snosi svoje troškove postupka.

Presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 050645 15 Gž 3 od 11.10.2016. godine, žalba tužitelja je uvažena i ukinuta presuda Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 050645 14 P 3 od 13.01.2015. godine, uz obrazloženje da je ovom presudom prvostepeni sud odlučio o tužbenom zahtjevu koji više ne egzistira, pa kako se ovaj dio drugostepene presude ne pobija ni jednom od revizija, njime se dalje neće baviti ni ovaj sud.

Žalba tužitelja i žalba drugotužene i trećetužene, izjavljene protiv dopunske presude broj: 71 0 P 050645 14 P 3 od 22.09.2015. godine, su odbijene i ta dopunska presuda je potvrđena.

Žalba drugotužene i trećetužene, izjavljena protiv dopuskog rješenja broj: 71 0 P 050645 14 P 2 od 07.06.2016. godine, je odbijena, dok je žalba tužitelja izjavljena protiv istog rješenja uvažena i to rješenje preinačeno, tako što su solidarno obavezani tuženi da tužiteljima, na ime troškova prvostepenog parničnog postupka i troškova žalbenog postupka, isplate ukupan iznos od 9.418,50 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 07.6.2016. godine do isplate, dok je odbijen zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka iznad dosuđenog iznosa.

Odbijen je zahtjev drugotužene i trećetužene za naknadu troškova sastava žalbe izjavljene protiv dopunske presude prvostepenog suda od 22.9.2015. godine, u iznosu od 1.687,50 KM i dopuskog rješenja istog suda od 07.6.2016. godine, u iznosu od 1.968,75 KM.

Blagovremenom revizijom tužitelji pobijaju drugostepenu odluku u dijelu kojim je odbijena njihova žalba i potvrđena dopunska presuda prvostepenog suda broj: 71 0 P 050645 14 P 3 od 22.9.2015. godine u dijelu kojim je odbijen dio tužbenog zahtjeva, kao i u dijelu kojim je odlučeno o troškovima postupka. Reviziju izjavljuju zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlažu da se osporena presuda preinači tako da se usvoji njihov zahtjev i u tom dijelu, te da se solidarno obavežu tuženi da im naknade troškove postupka u cjelini i troškove sastavljanja revizije, ili da se drugostepena presuda ukine u pobijanom dijelu i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Drugostepenu presudu, blagovremenom revizijom i blagovremenom dopunom revizije, pobijaju drugotužena i trećetužena u dijelu kojim je njihova žalba odbijena i potvrđena dopunska presuda prvostepenog suda broj: 71 0 P 050645 14 P 3 od 22.9.2015. godine u dijelu kojim je dio tužbenog zahtjeva usvojen; u dijelu kojim je njihova žalba odbijena, a usvojena žalba tužitelja i preinačeno dopunsko rješenje broj: 71 0 P 050645 14 P 3 od 07.6.2016. godine i tuženi solidarno obavezani da tužiteljima djelimično naknade troškove spora; te u dijelu kojim je odbijen njihov zahtjev za naknadu troškova sastava žalbi protiv dopunske presude i dopuskog rješenja. Reviziju izjavljuju zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlažu da se osporena presuda preinači tako da se usvoji njihova žalba i preinači dopunska presuda na način da se odbije tužbeni zahtjev u cjelini, a tužitelji solidarno obavežu da im naknade troškove prvostepenog, žalbenog i revizionog postupka, ili da se drugostepena presuda ukine u pobijanom dijelu i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tužitelja, drugotužena i trećetužena predlažu da se ta revizija odbije kao neosnovana.

Tužitelji nisu odgovorili na reviziju drugotužene i trećetužene.

Revizija tužitelja nije osnovana.

Nije osnovana ni revizija drugotužene i trećetužene, osim u dijelu kojim se pobija odluka o troškovima postupka.

Predmet spora u ovom postupku je zahtjev tužitelja da se utvrdi da su održajem stekli pravo susvojinine, sa po 1/2 dijela, na građevinskom objektu - kući (bez zemljišta), bliže opisanoj u izreci prvostepene presude i nametne obaveza tuženim (koji su u zemljišnoknjižnim evidencijama na spornoj nekretnini upisani kao suvlasnici sa po 1/6 dijela) da trpe da se, na osnovu presude, tako utvrđeno pravo tužitelja upiše u odgovarajućim javnim evidencijama, zajedno sa pravom korištenja zemljišta na kojem je kuća izgrađena.

Raspravljajući o stavljenom zahtjevu nižestepeni sudovi su utvrdili da su pravni prednici – očevi parničnih stranaka, M.Š. i A.S. još 1952. godine od ranijeg vlasnika, R.M. kupili zemljište na kojem su sagradili kuće u dupleksu i da je svaki gradio svoj dio dupleksa. Od kupljenog zemljišta formirane su dvije parcele k.č. br 685/29, površine 878 m² i k.č. br. 685/30, površine 792 m². Bile su upisane z.k. ul br. 5957, kao susvojina M.Š. i A.S. sa po 1/2 dijela. Nije sporno da je M.Š. (pravni prednik tužitelja) svoj dio dupleks kuće (koja je predmet spora) gradio na parceli k.č. br 685/30, a A.S. svoj dio na parceli k.č. br 685/29, da je svaki (a kasnije njihovi pravni sljednici) koristio svoju kuću i svoju parcelu i da niko nikome nije smetao u tom korištenju. Parcele su oduvijek bile razgraničene ogradom koju su zajednički postavili.

Ove parcele označene kao k.č. br. 685/29 i 685/30, upisane u z.k. ul. 5957 k.o. B., su kasnije, na osnovu rješenja Odjeljena za finansije NO opštine B. od 24.10.1959. godine, temeljem Zakona o nacionalizaciji, upisane kao društvena svojina, dok su dotadašnji suvlasnici u listu „C“ pomenutog z.k. ul. uknjiženi kao sukorisnici na zemljištu pod zgradom i zemljištu koje služi redovnoj upotrebi zgrade.

Parcela k.č. br. 685/29 iz z.k. ul. br. 5957 k.o. B. je otpisana u z.k. ul. br. 11534 (kasnije je to z.k. ul. br. 10303 k.o. SP B.), zemljište se vodi kao društvena svojina, a na zemljišnoknjižnom tijelu A2 (kuća bez zemljišta) upisano je više suvlasnika i to: A.Dž., M.Dž. i M.Dž.1, sa 1/8 dijela, E.Dž. i V.Dž., sa 1/16 dijela, a tuženi - S.S., N.F. i S.H., sa po 1/6 dijela.

Parcela k.č. br. 685/30 ostala je upisana u ranijem z.k. ul. br. 5957 na M.Š. i A.S., sa po 1/2 dijela. Sada je ta parcela upisana u z.k. ul. br. 9055 k.o. SP B. Zemljište se vodi kao društvena svojina, a zemljišnoknjižno tijelo A2, koje čini kuća bez zemljišta, izgrađena na pomenutoj parceli (i koja je predmet spora) upisana je kao suvlasništvo parničnih stranaka - S.S., N.F., S.H. (tuženi), sa po 1/6 dijela, te S.Š. i S.M. (tužitelji), sa po 1/4 dijela, a svi sa pravom korištenja na zemljištu. Ovakav upis je izvršen na osnovu rješenja o nasljeđivanju donesenim nakon smrti njihovih očeva broj: O-1502/05 od 11.06.2007. godine i broj: O-2117/04 od 30.11.2005.godine.

Parcela k.č. br. 685/30, kojoj po novom premjeru odgovara parcela označena kao k.č. br.1809 (na kojoj je izgrađena sporna kuća, kao dio dupleksa u Ulici ...), upisana u p.l. br. 2981 k.o. B. 7, kao posjed tužitelja sa po 1/2 dijela, sada ima površinu od 438 m², a parcela k.č. br. 685/29, kojoj po novom premjeru odgovara parcela k.č. br 1808/1 (na kojoj je izgrađen drugi dio dupleks kuće u Ulici ...), upisana u p.l. br. 2965 k.o. B. 7, kao posjed tuženih sa po 1/3 dijela, sada ima površinu od 451 m², jer su pravni prednici stranaka (kako saglasno svi iskazuju), nakon izgradnje kuća u dupleksu, prodali dio svojih suvlasničkih dijelova zemljišta, pa je tako došlo do smanjenja površine.

Prema nespornim navodima parničnih stranaka tužitelji danas (kao i ranije, počev od vremena kada je njihov dio dupleks kuće izgrađen) koriste spornu kuću, odnosno nekretninu označenu kao k.č. br. 685/30, dok su tuženi u posjedu dijela dupleksa kuće koji je izgradio njihov pravni

prednik na parceli k.č. br. 685/29, te da međusobno nikada nisu sporili jedni drugima ovakvo korištenje i posjedovanje, a tuženi su tek u ostavinskom postupku, vođenom 2005. godine, iza njihovog oca, saznali da su na spornoj kući i zemljištu ispod kuće i onom koje služi njenoj redovnoj upotrebi, upisani u zemljišnoj knjizi kao suvlasnici, odnosno kao sukorisnici.

Kod potpuno nesporne činjenice da je otac tužitelja na parceli, koju je kupio od ranijeg vlasnika R.M., označenoj kao k.č. br. 685/30, sada površine 438 m², upisana u z.k. ul. br. 9055 KO SP B.L., a koja odgovara k.č. br. 1809, upisana u p.l. br. 2981/5 KO B.L. 7, davne 1957 godine, sopstvenim sredstvima, sagradio svoj dio kuće građene u dupleksu - koja je u zemljišnoknjižnim evidencijama označena i opisana kao zemljišnoknjižno tijelo A2 (kuća bez zemljišta) - čiji drugi dio je izgradio otac tuženih; da je od tada (a nakon njegove smrti, tužitelji kao njegovi nasljednici) drži u nesmetanom posjedu i da mu otac tuženih, a ni tuženi nikada nisu smetali u tom posjedu, niti osporavali vlasništvo, odnosno da nema spora da je svako od njih držao u posjedu svoj dio kuće izgrađene u dupleksu i parcele na kojoj je taj dio izgrađen i da su ti dijelovi bili potpuno jasno određeni i fizički razgraničeni – nižestepeni sudovi nisu pogriješili kada su zaključili da su tužitelji, a prije njih njihov pravni prednik, otac M.Š., bili savjesni posjednici sporne nekretnine. Kod takvog stanja činjenica, tužitelji i njihov pravni prednik su sa punim pravom sporni dio kuće držali u posjedu u uvjerenju da su njeni vlasnici, što ih čini savjesnim, bez obzira što je ta kuća u zemljišnim knjigama upisana i kao susvojina tuženih (na čemu revizija zasniva tvrdnju o njihovoj nesavjesnosti). Ovo naročito kod činjenice da tuženi i njihov pravni prednik nikada nisu bili u posjedu ove nekretnine, niti su je smatrali svojom, a za takav upis su saznali tek u ostavinskom postupku vođenom 2005. godine, iza smrti njihovog oca Asima.

Kada se uzme u obzir da je naprijed opisano posjedovanje sporne nekretnine, do podnošenja tužbe kojom je pokrenut ovaj spor, trajalo preko pedeset godina, nema sumnje da su se ispunili uslovi propisani odredbom člana 28. stav 4. Zakona o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 6/80 i 36/90, te „Službeni glasnik Republike Srpske, br. 38/93 – u daljem tekstu: ZOSPO) koji je bio na snazi u vrijeme građenja objekta i u vrijeme podnošenja tužbe, slijedom čega se, prema odredbi člana 344. stav 2. i člana 356. Zakona o stvarnim pravima („Sl. glasnik Republike Srpske“ broj 124/08, 58/09, 95/11 i 60/15 – u daljem tekstu ZSP) primjenjuje u razrješenju ovoga spora, a sadržajno gotovo istu odredbu sadrži i član 58. stav 2. ZSP, za sticanje prava vlasništva na spornim nekretninama održajem, iako se - kod činjenice da je pravni prednik tužitelja kupio zemljište i svojim sredstvima na tom zemljištu izgradio spornu kuću - pravo vlasništva moglo temeljiti i na nekom drugom pravnom osnovu.

Sporna kuća je izgrađena prije nego što je, temeljem Zakona o nacionalizaciji najamnih zgrada i građevinskog zemljišta u gradovima i naseljima gradskog karaktera („Službeni list FNRJ“, br. 52/58) nacionalizovano zemljište na kojem je izgrađena, pa ta činjenica, suprotno tvrdnji iz revizije drugotužiteljice i trećetužiteljice, nije od uticaja na rješenje ovog spora. Ovo tim prije što se kuća u privatnom vlasništvu mogla izgraditi i na zemljištu koje je nacionalizacijom pretvoreno u društvenu svojinu, kada je ranijem vlasniku zemljišta, odnosno graditelju kuće ostajalo pravo korištenja tog zemljišta, a izgradnjom kuće i pravo trajnog korištenja zemljišta dok kuća na njemu postoji.

Naime, oduvijek je, kako tvrdi revizija navedenih tuženih, postojalo svojevrsno jedinstvo građevine i zemljišta na kojem je izgrađena, ali ne takvo jedinstvo da je građevina dijelila pravnu sudbinu zemljišta. Upravo obrnuto, kako propisuje i odredba člana 12. stav 1. ZOSPO koja kaže da kada je zgrada na kojoj postoji pravo svojine izgrađena, u skladu sa zakonom, na zemljištu u društvenoj svojini, vlasnik zgrade ima pravo korišćenja zemljišta na kome je zgrada izgrađena i zemljišta koje služi za redovnu upotrebu te zgrade dok ona postoji. Isti smisao ima i odredba člana

11. stav 1. i 2. Zakona o građevinskom zemljištu u društvenoj svojini („Službeni list SR BiH“ br. 13/74). Zakon o građevinskom zemljištu („Službeni list SR BiH“ br. 34/86, 1/90.29/90, te „Službeni glasnik RS br. 29/94, 23/98 i 5/99), odredbom člana 40. stav 1. takođe je propisivao da u času prelaska izgrađenog gradskog građevinskog zemljišta u društvenu svojinu vlasnik zgrade ili posebnog dijela zgrade stiče trajno pravo korištenja na zemljištu pod zgradom i na onoj površini zemljišta koje je regulacionim planom ili planom parcelacije utvrđeno da služi za redovnu upotrebu zgrade.

Dakle, ni jedna od naprijed citiranih odredbi nije propisala da prenosom u društvenu svojinu zemljišta, na kojem je raniji vlasnik izgradio zgradu i ta zgrada postaje društvena svojina. Proizlazi da je prelaskom u društvenu svojinu zemljišta na kojem je izgrađena sporna kuća, pravni prednik tužitelja, a kasnije oni, na tom zemljištu i površini koja služi redovnoj upotrebi kuće, stekao pravo trajnog korištenja.

Kasnijim Zakonom o građevinskom zemljištu Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 86/03), za ovakvu situaciju je za vlasnika zgrade predviđen još veći obim prava na zemljištu na kojem je zgrada izgrađena, a koje je prešlo ili se nalazilo i ranije u društvenoj svojini. Odredbom člana 39. navedenog Zakona je propisano da vlasnik zgrade ili posebnog dijela zgrade stupanjem na snagu tog zakona stiče pravo vlasništva na zemljištu, pod zgradom i na onoj površini zemljišta koje je regulacionim planom ili planom parcelizacije utvrđeno da služi za redovnu upotrebu zgrade. Odredbama Zakona o građevinskom zemljištu Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 112/06), koji se primjenjivao do 24.5.2013. godine – do stupanja na snagu Zakona o uređenju prostora i građenju („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 40/13 i 106/15), koji je stavio van snage ovaj zakon (osim člana 44.), članom 42. stav 1. je propisano da na izgrađenom gradskom građevinskom zemljištu za koje je regulacionim planom utvrđena površina zemljišta za redovnu upotrebu zgrade, a na kojem je vlasnik zgrade stekao pravo vlasništva na osnovu člana 39. Zakona o građevinskom zemljištu („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 86/03), na osnovu prijedloga vlasnika zgrade, upisaće se u zemljišnim knjigama pravo vlasništva u njegovu korist.

Naprijed navedeno čini neosnovanim navode tuženih o nesavjesnosti tužitelja i o nemogućnosti sticanja prava svojine održajem na predmetnoj kući, u smislu odredbe člana 29. ZOSPO, jer da se navodno radi o društvenoj svojini, zbog čega je njihova revizija, kao i njena dopuna, u ovom dijelu, kojim se pobija dopunska prvostepena presuda od 22.9.2015. godine, odbijena na osnovu odredbe člana 248. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 – u daljem tekstu: ZPP).

Navodi iz dopune revizije drugotužene i trećetužene, kojima se ukazuje da su A.Dž. M.Dž. i M.Dž.1, sa 1/8 dijela, E.Dž. i V.Dž., sa 1/16 dijela, greškom upisani kao suvlasnici nekretnine označene kao k.č. br. 685/29, jer da je pravni prednik tužitelja prodao dio svoje parcele, sa pomoćnim dvorišnim objektom, pravnom predniku ovih lica R.Dž., slijedom čega oni mogu biti upisani samo kao suvlasnici na nekretninama tužitelja, nisu relevantni za rješenje ove pravne stvari. Opisani sporni odnos se može riješiti u nekom drugom postupku, u kojem će učestvovati i naprijed navedena lica u kojem će tuženi dokazivati da oni nemaju nikakva prava na njihovim nekretninama. Prema priloženoj tužbi, tuženi su taj postupak već pokrenuli.

Svojim konačno uređenim zahtjevom o kojem je odlučeno dopunskom presudom, tužitelji su, između ostalog, tražili da se „uknjiži pravo svojine na zemljišno knjižnom tijelu A2 (kuća bez zemljišta) koja se nalazi na parceli broj 685/30, u korist tužilaca M.Š. (M.) S. i M. (M.) S., sa po ½ dijela, sa pravom korišćenja zemljišta u društvenoj svojini, koje je opisano u A2 listu (kućište i dvorište)“. Suprotno njihovim navodima iz revizije, naravno da su ovakvim

zahtjevom tražili uknjižbu promjene prava i na zemljištu koje pokriva zgrada i koje služi za redovnu upotrebu te zgrade. Traženo pravo korištenja na ovom zemljištu ne bi se više odnosilo na ¼ dijela svakog od tužitelja (koliko su iznosili njihovi suvlasnički dijelovi na spornoj kući, zbog čega su i vodili ovaj spor radi dokazivanja i utvrđenja da su oni isključivi vlasnici iste sa po ½ dijela), nego na ½ dijela, što naravno, nije isto. Zato nižestepeni sudovi nisu pogriješili kada su i o ovom zahtjevu sudili.

Imajući u vidu naprijed navedene odredbe svih navedenih Zakona o građevinskom zemljištu, iz kojih proizlazi da pravo korištenja na društvenom, odnosno državnom zemljištu zavisi od površine koju zauzima zgrada koja je na njemu izgrađena i od površine zemljišta koje služi njenoj redovnoj upotrebi, a da se dokazivanjem tih činjenica tužitelji nisu bavili, pravilno je ovaj dio zahtjeva odbijen primjenom pravila o teretu dokazivanja iz odredbe člana 126. ZPP. Uostalom, za utvrđenjem ovakvog prava (pravo korištenja) nema više ni potrebe, pa onda ni pravnog interesa, na strani eventualnog titulara tog prava, da takvo utvrđenje traži. Ovo imajući u vidu odredbu člana 330. Zakona o stvarnim pravima (na koju se poziva i prvostepeni sud) koja stavom 1. uspostavlja pravno jedinstvo zemljišta i zgrade ako do stupanja na snagu tog zakona nije uspostavljeno, stavom 2. propisuje da vlasnik zgrade koji je pribavio odobrenje za građenje ili odobrenje za upotrebu zgrade, stiče pravo svojine na gradskom građevinskom zemljištu u društvenoj, odnosno državnoj svojini, koje služi za redovnu upotrebu te zgrade u skladu sa regulacionim planom koji je važio u trenutku izgradnje te zgrade, ali ne po automatizmu, nego postupak uspostavljanja pravnog jedinstva zemljišta i zgrade sprovodi organ uprave (a ne sud u parničnom postupku) nadležan za imovinsko-pravne poslove i donošenjem rješenja uspostavlja to jedinstvo (stav 4. iste zakonske odredbe).

Navodi koji se odnose na grešku u pisanju izreke prvostepene presude nisu od uticaja na odluku o reviziji tužitelja. Naročito kod činjenice da su tužitelji zahtjev za ispravku presude već dostavili prvostepenom sudu, koji je prema odredbi člana 195. ZPP i nadležan da o takvom zahtjevu odluči.

Iz naprijed navedenih razloga revizija tužitelja je odbijena temeljem odredbe člana 248. ZPP.

Konačno, kako tužitelji u žalbi i reviziji tvrde da nisu ni tražili da se uknjiže sa pravom korištenja na predmetnom zemljištu u društvenoj svojini sa po ½ dijela, odnosno da se radi o popratnom tekstu, a ne posebnom dijelu zahtjeva, nemaju ni pravnog interesa da pobijaju odluku kojom je odbijen zahtjev za koji tvrde da ga nisu ni postavili, što bi u krajnjem slučaju vodilo ka odbacivanju njihove revizije.

Nasuprot prednjem, osnovani su navodi revizije drugotužene i trećetužene kojim pobijaju drugostepenu odluku u dijelu kojim je njihova žalba odbijena a djelimično uvažena žalba tužitelja te preinačeno dopunsko rješenje o troškovima postupka broj: 71 0 P 050645 14 P 2 od 07.06.2016. godine, tako što su solidarno obavezani tuženi da tužiteljima, saglasno uspjehu u sporu, naknade polovinu troškova koje su imali u prvostepenom i žalbenom postupku.

Kada je već našao da su tužitelji polovično uspjeli u sporu, na kakvim razlozima je i prvostepeni sud zanovao svoje dopunsko rješenje, nije bilo razloga da se to rješenje preinačava i samo tužiteljima dosudi polovina troškova prvostepenog postupka te polovina troškova žalbenog postupka. Naime, naknadu troškova parničnog postupka su tražile i drugotužena i trećetužena, pa je po istom pravilu, imajući u vidu polovičan, odnosno jednak uspjeh obe strane u postupku (tužitelja i tuženih), troškove, odnosno polovinu iznosa trebalo dosuditi i tuženima. Međutim, kako je odredbom člana 386. stav 2. ZPP propisano da ako stranka djelimično uspije u parnici,

sud može s obzirom na postignuti uspjeh, odrediti da svaka stranka podmiruje svoje troškove, ovaj sud je djelimičnim usvajanjem revizije drugotužene i trećetužene preinačio pobijanu odluku u ovom dijelu i odlučio kao u izreci.

Iz istih razloga odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove revizionog postupka.

Predsjednik vijeća
Darko Osmić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić